

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 1	Utkommer hver måned	Januar 1931	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	2. Arg.
-------	---------------------	-------------	--	---------

Det nye år.

*Tiden flykter på sin vinge,
hurtig vi ved målet stå.
Hvad det nye år skal bringe
ennu intet øie så.
Men begynn i Jesu navn,
da du når den rette havn.*

*Alltid veksler sorg og glede,
varig fred ei finnes her.
På vår pilgrimsgang vi trede
blomsten snart, snart tidsleten nær.
Gå din gang i Jesu navn,
da du når den sikre havn.*

*Engang synker tidens vinge,
du kan ikke lenger gå.
Kirkeklokkene skal ringe,
du skal for din dommer stå.
End din gang i Jesu navn,
da du finner fredens havn.*

Ved årsskiftet.

Han opreiste oss et frelsens horn.
Lukk. 1, 69.

Atter et år er sunket ned i fortidens store grav. Men minnene sitter igjen, enten mørke og alvorlige eller lyse og glade. Er ikke sindet altfor overfladisk, så er det naturlig at alvorstanker melder sig nu ved årsskiftet. Skyv ikke disse alvorstanker fra dig. Men la det ikke bli bare en følelsesfull stemning. For stemninger har ingen varig verdi. Ikke går de dypt og ikke rekker de langt. De har som regel liten innflytelse på vår karakter. Søk dig heller et

stille sted for dig selv og la det bli en regnskapets alvorlige stund nu ved utgangen av det nye år.

Året som gikk har nok satt sine merker i ditt liv også. Kan hende det har tatt fra dig noget av det som var dig kjærest. Sorg har gjestet mangt et hjem. Kanskje har du fått en ny grav å se til. For ingen av oss har det vært uten sine vanskeligheter og prøvelser. Men hvad gav ikke året også av gode gaver fra Gud! For ditt jordiske liv, for ditt virke og for ditt hjem. Og alt sammen både av sorg og av glede, det var fra Gud. Det hørte med til vår oppdragelse for evigheten. Gud hadde frelsestanker med oss i alt det Han sendte. Derfor har vi grunn til å takke Ham for det alt sammen. Men mest av alt for dette at «et frelsens horn er opreist iblandt oss», at ordet om frelse for syndere i Kristus er fremholdt for alle som vil høre. Et nådens år var det.

Tok vi da imot Guds nåde? Gud være lovet for, at der er dem som ikke har tatt imot Hans nåde forgjeves. At der er dem som gjennom angerens og omvendelsens port er kommet inn på livets vei.

Der er nok meget som skulde ha vært anderledes og bedre, og som vi nu ved årsskiftet må be Gud om tilgivelse for. Der har nok manglet oss meget på kjærlighet og forståelse og overbærenhet. La oss be om at det må bli anderledes, så vi kan seire over det onde. Men da må vi ikke nøie oss med en halv kristendom eller en tom navnkristendom. Der må bli et sannt og sunnt troesliv, ikke bare i religiøse stemninger, men i selvfornektelse og lydighet. Vi må ha det usynlige for øie. Ikke bare leve av Kristus, men også for Kristus, vie Ham vårt liv og våre krefter, ofre Ham våre

tanker og vår vilje. Da skal det kommende år bli et nådens år med frukt for Gud.

Vi vet ikke hvad den nye tid vil føre med sig. Men ett vet vi: Under »freisens horn« er vi trygge. Hittil har Herren hjulpet. Han vil også herefter forsvare og bevare sin kirke og sine enkelte venner. Hvad der så kommer, er vi i den Allmektiges hånd. Enten vi lever eller vi dør, hører vi Herren til. Og når vi vet det, da kan vi slutte det gamle og begynne det nye år med å si: »Min sjæl, lov Herren, og alt hvad i mig er love Hans hellige navn!« Amen.

Efter sogneprest *Søren Dahl*.

Religionsundervisningen.

»Fredrikstad Blad« forteller: I en større by på den annen side av fjorden (Oslofjorden) var oppe til behandling i skolestyret spørsmålet om religionsundervisningen og skoleplanen. Som medlem av skolestyret tok redaktøren av stedets kommunistblad ordet og talte for at undervisningen i kristendomskunnskap burde ut av skolen til fordel for nyttigere fag; i ethvert fall burde den innskrenkes så meget som på nogen måte mulig. For, sa han, når skolens elever kommer ut i livet og i verden, til England eller Tyskland f. eks., hvad i all verden skal de så med de bibelsteder og salmevers som de har lært på skolen? Med den slags kunnskap står de helt hjelpeløse. Nei, hvor ganske anderledes vilde de ikke føle sig rustet til kampen for tilværelsen, om man i stedet hadde gitt dem undervisning i fremmede språk, tysk eller engelsk.

Da han var ferdig reiste en gammel lærer sig og bad om ordet. I en menneskealder har han med fremragende dyktighet gjort sin gjerning i skolens tjeneste og i årenes løp sendt ut hundreder av barn til livets alvor og ansvar. Han sa: Det er et forsvindende fåtall av alle de tusener av barn som hvert år går ut av den norske folkeskole som no gensinde reiser til Tyskland eller England. Men hvert eneste ett av alle disse barn, hver eneste en av oss, skal før eller senere ut på en lang reise, en meget lenger reise enn til London eller Berlin, en reise vi ikke kan trekke oss tilbake fra, ikke kan utsette, og

fra hvilken der ikke er tale om å vende tilbake. Til den reise trenger vi å være forberedt. Og når den forestår — om ikke før — vil den stund komme for oss alle, da det vi har lært i skolen av bibeisteder og salmevers, av kristentro og kunnskap, vil stå for oss som det eneste fornødne, som det viktigste av alt skolen har lært oss.

Da den gamle lærer satte sig, blev der en pause i forhandlingene. Der var ganske stille i den diskuterende forsamling.

Um gudstenesta.

Det er ein ting som er giedeleg og rosverdig her i Davik; det er at dei allerfleste vert sitjande heilt til slutt når dei er i kyrkja til gudsteneste. Slik er det ikkje alle stader. Serleg i byane, men ofte på landsbygda og, har dei den uskikk, at so snart salmen etter preika er sunge, ræsar storparten av folket ut gjennom dørene.

Det er greidt at dette er ein leid uvane. For det fyrste er det jo slik at jamvel dei som er tilstades ved kvar einaste gudsteneste, er i kyrkje berre andrekvart eller tridje-kvart søndag her hjå oss. For dei fleste er det lenger imillom kvar gong. Og gudstenestene er ikkje lange. Då må det unekteleg la seg gjera å stansa under heile tene-sta. Det må alle vera samde um: Til dette kjem, at når ein går ut under gudstenesta uroar ein dei andre; det fylgjer alltid litt ståk og uro med det, og i kyrkja skal det vera stilt. Nettupp med det same presten byrjar for altaret: »Lat oss takka og beda« eller »Lyft dykkar hjarto til Herren«, — då å venda ryggen til og gå sin veg, det skynar vi alle er ikkje sømeleg og i sin orden.

Her gjeld det um å hugsa på ein viktig ting: Det er ikkje berre preika som vi skal leggja vekt på i gudstenesta. Alt det andre er likso viktig, ofte viktigare. Salmesong, vedkjenning, bøn høyrer og med, og kan ofte ha meir å segja enn preika. Og nattverden skulde jo i grunnen vera midtpunktet ved alle våre høgmesser. Difor er det kristeleg set urett å gå etter preika. Då kjem kyrkjebøna, takkekollekt og utgangs-

bøn, då kjem sume tider barnedåp og altargang. Vi skal vera med og be desse bønene, og dersom vi har det rette syn, so vil det vera til oppbyggjing for oss å vera tilstades ved dåpen, og likeeins ved nattverden, endå um vi ikkje den dagen sjølve går til altars.

Altso bør ein alltid stansa til slutt ved alle høgmesser, vera med i det alt saman frå fyrst til sist, leva med i det i song og bøn og vedkjenning. Det bør vera ein fast regel: Aldri gå før det er slutt.

No kan det sume tider vera dei som *lyt* gå heim av ein eller annan grunn, før gudstenesta er ferdig. Dei må alltid hugsa på å gå *under* ein salme, og ikkje *etter* ein salme. Når dei går ut medan dei andre syng, gjer dei minst uro og forstyrrar minst.

R. S.

Våre døde.

27. oktober: Anne Kristiansdtr. Frimannslund, kår-
enkje, f. 1838 på Torheim, dødsårsak: Alder-
dom.
4. november: Johanne Marie Danielsdtr. Leite,
kona til kårmann Peder K. Leite, f. 1843 på
Berstad; alderdom.
18. november: Torbjørn Sørensson Bakke, enkje-
mann, fiskar, f. 1845 i Utvik; alderdom.
21. november: Anne Olsdtr. Ervik, kår-
enkje, f. 1842 i Ervik; alderdom.
1. desember: Simon Andersson Førde, enkjemann,
kårmann, f. 1835; alderdom.

Du selv, o Herre, oss det lær,
vårt blivested er ikke her,
så vi i hjertet visdom får og rede står,
når det mot siste reisen går.

Notisar.

Ved val av sokneråd i Davik 7. desember vart avgjeve 79 røyster. Til medlemmer vart valde: Læ-
rar Midthjell med 67 røyster, Knut Horn 63, læ-
rar Aardalsbakke 61, Hilmar Kjøllesdal 59, Peder
H. Endal 59, Kristen Askeland 59, Johannes Hund-
eide 53, kyrkjesongar Daviknes 52. Og til vara-
menn: Rasmus R. Ervik 48, Ole Wiik 46, Rasmus
P. Daviknes 46, Jonas Eikås 38.

Vidare hadde P. Drageset og Nils Lefdalshjelle
37, Noe Dommestén og Anna Seime 31. Paul
Dommestén 29, Alfred Humborstad 28, Matias B.
Eikås 23, Kristen Frimannslund og Ole A. Leite

16, Martinus H. Aardal 15, Peder H. Reksnes 13,
Reiel Endal og Alfred Lund 2, Lars Etterdal og
soknepresten 1.

Basarar: I Haus 8. november til sjukepleien kr.
143.60. I Rugsund 16. november til redningssaka
129.71. I Rugsund 5. oktober til heidningmisjonen
138.96. I Levdal 1. november til heidningmisjonen
86.20. I Aalfot 7. november til heidningmisjonen
200.00. I Davik 1. november til heidningmisjonen
og indremisjonen ca. 200 kroner.

Ektevigde: 2. desember i Rugsund Johannes Al-
bertson Benæs og Petra Nygård. — 8. desember i
Nykyrkja i Bergen Ragnvald Berntsson Furenes og
Margit Hansdtr. Varpe, Brémanger. — 13. desem-
ber i Stårheim Daniel Pedersson Berstad og Anna
Olsdtr. Igland, Brémanger.

Orgelsaka i Davik. I dette og dei fylgjande
nummer kjem liste over alt det som er innbetalt
sidan 1925. Dette vert då samstundes kvittering.
Skulde her finnast nokon feil, vil eg be vedko-
mande um å varskua meg.

Eg tek til med Endal krins: H. Aardalsbakke
120 kr., Anders H. Endal 120, Hans H. Kolæth
20, Guttorm G. Endal 60, Erik K. Askeland 30,
Reiel M. Endal 75, Mons Askeland 40, Elias Aske-
land 20, Erik D. Askeland 30, Arne Askeland 15,
Anton S. Endal 100, Sverre A. Endal 15, Lars M.
Endal 40, Martinus R. Endal 25, Samuel D. En-
dal 25, Kristen P. Askeland 10 (tidligere betalt
50).

Kontingent for bladet er til 12. desember betalt
av: **Torheim:** Samuel Torheim 3 kr. **Isane:** Oluf
Engelstad, K. Sandal, Sigurd Isane, Mons Isene,
O. A. Isene 2. — **Davik:** Knut P. Indredavik, Jonas
Askeland, Hans R. Hamre 3, Anton Aase 1, An-
dreas Steinset, Andreas Aarset 2. — **Endal:** Erik
D. Askeland 2. — **Rugsund:** Kristen Kolsetvik,
Martinus O. Strømmen, Oliver Kolset, Matias
Strømmen 3, Samson Strømmen, Ap. Hessevåg
2. — **Leirgulen:** Martina Lofnes 2, Martinus P.
Leirgulen, Severin Lofnes 3. — **Berie:** Alfred Fu-
renes, Oskar Hestevik, Sivert Hestevik 2, Isak
Berie 3. — **Rimstad:** Peder O. Totland, Abel
Myklebust 3, Mons Strand, Katrine Nybø 2. —
Nordstrand: Andreas Angelshaug 3, Anders Elde-
vik, Anders Lothe 2. — **Levdal:** Nils Lefdalshjelle,
Elling Midthjell, Hans J. Lefdal 3. — **Kjølisdal:**
Kristofer Sundal 2. — **Utabygdø:** Fru Hydmo 3.

Hjarteleg takk til alle.

Rekneskap for Kirkebladet for 1930 kjem i neste
nummer.

I 1931 fell påskedag på 5. april, og pinsedag på
24. mai. Det vert 25 sundager etter trieiing og
jolelag fell på ein fredag.

Til Davik sanitetsforeining er i 1930 etter upp-
gåve frå kasseraren kome inn: Medlemspengar frå
Reksnes krins 15 kr., Domstein 14, Kjølisdal 71,
Torheim 13, Davik 80, Hennøy 14, Levdal 12,
Bortne 8, Leirgulen 16, Isane 14, Endal 18, Haus

31, Almenning 9, Maurstad 36, Rimstad 34, Rugsund 37, Hunskår 8, Skatestraumen 2. — Ved basarar: Reksnes 124.22; Davik 140; Torheim 165.00; Kjølisdal 185.00. Offer i Aalfot kyrkje 72.21. Heradstiftskot 200.00. — Hertil innkomer av sjukepengar, julemerke, lodd og maiblomar.

Gudstenester og sundagspreiker.

Nyårsdag, 1. jan.: Rugsund og Totland.

Kristi openb.s., 4. jan.: Davik.

1. s. efter Kr.op.s., 11. jan.: Aalfot og Kjølisdal.

2. —>— 18. » : Rugsund og Davik.

3. —>— 25. » : Totland og Berle.

S. septuagesima, 1. febr.: Davik og Hamnen.

Ved alle gudstenester i kyrkjene altgang um nokon ynskjer det.

Herrens bøn.

Fadervår er den høgste av alle bønner. Den hev meisteren, Jesus Kristus, sjølv gjeve oss, og um den sa han: Soleis skal de beda. — Det er merkeleg for eit rikt innhald der er i Fadervår; der er alt det som me menneskje treng både åndeleg og lekamleg. Men det er ein ting som krevst, og det er at me bed av eit ærlegt hjarta i levande von og sterk tru.

Mange gode bønner hev vore brukt fram gjenom tidene, men dei var menneskjeverk, framkomne under ymse høve, og hev ikkje den dâm og kraft i seg som Herrens bøn. Difor, lat oss bruka flittig og ærleg den bøn som Jesus hev lært oss. P. M.

Gunnar Knudsen.

Ved statsminister Gunnar Knusens død for et par år siden skrev sogneprest Mollestad, som i 13 år var prest ved kapellet på Borgestad, bl. a.:

Gunnar Knudsen hadde ikke bare respekt for kristendommen eller bare anerkjente den som den store åndsmakt den historisk har vist sig å være. Han levet personlig i kristendommen og hadde sine hjerterøtter der. Han var personlig en utpreget kirkekristen. Med sitt demokratiske syn anerkjente og støttet han på mange vis også den form for kristendom som vi møter i bedehusene. Men selv hørte han ikke hjemme der, men i kirken. Selv hadde han latt bygge og vakkert utsmykke Borgestad kapell. Lenge før det skjeddde og hvor han ellers kom, var han

hver søndag å finne på sin plass i kirken, såsant helbred og forhold tillot det. I alle de år jeg var ved Borgestad var han aldri borte fra kirken nogen søndag, uten et par ganger han lå syk. Derfor er det med rette sagt fra hans lange statsministertid: De flittigste kirkegjengere i landet var Norges konge og Norges statsminister. — Han hadde dyp respekt for gudstjenesten og sat alltid tilslutt i kirken. Og han var regelmessig å finne som gjest ved nadverbordet. — Søndagens gudstjeneste var for ham noget selvfølget. Så avgjort, at det falt av sig selv, at hans hyppige gjester skulde gå med i kirke. Det var ellers en sand hvileå være gjest på Borgestad, fordi enhver fikk stelle sig som en selv vilde. Men i dette var han urokkelig. De skulde være med i kirken!

Men kristendommen spillet inn i hele hans liv. Han var en *bønnens* mann. Det hendte han fortalte om sine oplevelser av bønnehjelse. — Og han var kjent i sin *bibel*. En gang sa han til mig: »Nu har jeg lest Paulus's breve igjen. Han var dog en genial mann!«

Flere ganger hørte jeg ham tale til ungdom og gi uttrykk for sitt kristne livssyn. Han opmuntret dem alltid til alvor og energi i livskampen utad og innad og til aldri å gi op. Og han føiet da gjerne til: Den beste støtte i livets kamp har dere allikevel i barnetroen; gi den aldri op.

Sogneprester i Davik.

13. *Ingvald Eide* var født 14. juli 1850 i Hosanger. Han tok eksamen ved Balestrand lærerskole og Stord seminarium og virket flere år som folkeskolelærer. Han tok eksamen artium i 1876, blev amtsskolebestyrer på Florø i 1877, tok embedseksamen 1886 og praktisk-teologisk eksamen i 1888. I 1890 blev han sogneprest i Flatanger og i 1898 kom han til Davik. Han blev provst i Nordfjord i 1912 og fikk i 1923 Kongens fortjenstmedalje i gull. Han søkte avskjed 1923 og flyttet til Florø, hvor han døde 11. mars 1927; han blev begravet i Davik 17. mars. — I 1880 blev han gift med Kristine Amalie Salomonsen. Deres eneste barn: Liv, født i 1887, døde i 1901.